

בתי המשפט

בית משפט השלום חיפה		א 004592/01	
בפני:		תאריך: 15/06/2004	
כב' השופט מנחם רניאל			

בעניין: זרביאל אברמוב

ע"י ב"כ עו"ד קינן חיים התובע

- נ ג ד -

1. מונטה קרלו אולמות אירועים

2. הפניקס הישראלי חברה לביטוח בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד סוקול הוד ושות' הנתבעות

- נ ג ד -

יליזרוב אלברט

ע"י ב"כ עוה"ד דיאב תאופיק גאזי הצד השלישי

חקיקה שאוזכרה:

[פקודת הנזיקין \[נוסח חדש\]: סע' 39](#)[תקנות הבטיחות במקומות ציבוריים \(אסיפות\), תשמ"ט-1989: סע' 3, 9](#)[חוק ביטוח בריאות ממלכתי, תשנ"ד-1994](#)**פסק דין**

ביום 13.6.00 היה התובע אורח בחתונתו של צד ג' באולם הנתבעת. במהלך הטקס הובלה הכלה לחופתה, כשהיא מלווה על ידי שושבינות, הנושאות נרות דולקים בגדלים שונים. בתוך קבוצת השושבינות היתה נערה שנשאה פמוט או עשית מזכוכית. בשלב מסוים, החלה העשית לבעור בידיח הנערה. היא נבהלה וניסתה להניח את העשית על הרצפה, והוא התלקח. המלצר הראשי הגיע לשפך על העשית מים או מיץ ללא הועיל. לטענת התובע, החלה האש להתפשט סביב ואז אחד המוזמנים שהאש אחזה ברגלו, בעט בפניקה בעשית וזו פגעה בתובע שנכווה ברגל ימין. כך העיד התובע, ולמעט התפשטות האש סביב, עדותו לא

נסתרה על ידי העד מטעם הנתבעת, מנהל הנתבעת, שלא היה במקום והגיע רק לאחר שהאש כובתה, ולא על ידי המלצר הראשי שהיה מעורב בכיבוי האש ולא הובא לעדות מטעם הנתבעת. אשר להתפשטות האש, האירוע נקלט בצילומי החתונה, וקלטת החתונה הוגשה, וממנה עולה שהאש כובתה תוך שניות ספורות ולא הספיקה להתפשט. אף אם הקלטת ערוכה מתוך כל הצילומים ונועדה להראות שמחה ולא אסון, בודאי היו בידי הצלם צילומים נוספים שאותם לא כלל בקלטת הסופית, אשר היה בידי התובע להגישם ולהסתמך עליהם, ואלה לא הוגשו. על כן, אני קובע שהאש לא התפשטה.

שני מקורות לאחריות לכוויות התובע צומחים בנסיבות אלה. האחד, בגין עצם הבאת עששיות לאירוע החתונה, והשני בגין העובדה שלאחר שהסתבר שהביאו עששיות, לא מנע האולם מהחוגגים להדליק את העששיות ולהשתמש בהם. אמנם, התביעה הוגשה רק כנגד האולם, אך האולם אינו אחראי לעצם הבאת העששיות, אלא רק לאי מניעת הדלקתם. החתן ומשפחתו, והבאים מטעמה הם שהחליטו לחגוג את האירוע בדרך של הדלקת עששיות, וזאת, למרות דרישת מנהל האולם שלא יעשו כן, ועל כן הם האחראים הראשיים לאסונו של התובע. האחריות של הנתבעת היא אחריות משנית בלבד, לכך שלא הגיבו כראוי לסיכון שהציבו החוגגים. אמנם, התביעה הוגשה רק כנגד האולם, אבל כאשר בוחנים אירוע ואחראים לו, לא ניתן לייחס את כל האחריות לאותו אחד מבין הגורמים שנתבע על ידי התובע. על כן, יש לחלק את האחריות לאירוע בין יוצרי הסיכון לבין מי שנכשלו במניעתו. ואולם, מדובר במעוולים בנפרד שגרמו נזק אחד, ולפי ד"נ 88 / 15 **שמואל מלך נ' ורדה קורנהויזר** מד (2) 89, הם חייבים ביחד ולחוד.

ב"כ הנתבעת טענה שריקוד נרות הוא מקובל בחתונות ואין בכך סיכון בלתי סביר. אכן, הדלקת נרות היא דבר מקובל, ויש לו שורשים עתיקים, כמציין חתונה, לפחות אצל יהודים שבהם אנו דנים, אך כאן אין מדובר בנרות אלא בעששית. שני העדים העידו שהעששית היא בדגם כפי שהוצג בפני, כאשר מנהל הנתבעת טוען שהחלק התחתון שלה עשוי זכוכית שקופה. עששית זו היא כלי קיבול לחומר דליק נוזלי, והיא סיכון בכך שהיא עשויה ליפול ולהתלהט, כפי שאכן קרה. מנהל הנתבעת עצמו העיד שכאשר ראה שמתכוונים להדליק את העששיות ניגש את המשפחה וביקש ולא להדליק כי מדובר בחפץ שאינו בטיחותי, אך נכנע מול דרישות המשפחה והסתפק בכך שאמר להם שזה על אחריותם. באמירה זו אין ולא כלום. בעל האולם ומנהלו הוא הנתבעת, ואם נוצר סיכון בטיחותי, עליה להתמודד עימו, ולא בדרך של הטלת אחריות על החוגגים עצמם.

ב"כ התובע טען שמוטל על הנתבעת הנטל להוכיח שאינה אחראית לפי [סעיף 39 לפקודת הנזיקין](#). [סעיף 39](#) קובע:

בתובענה שהוגשה על נזק והוכח בה שהנזק נגרם על ידי אש או עקב אש, וכי הנתבע הבעיר את האש או היה אחראי להבער

האש, או שהוא תופש המקרקעין או בעל המיטלטלין שמהם יצאה האש - על הנתבע הראיה שלא היתה לגבי מקורה של האש או התפשטותה, התרשלות שיחוב עליה.

מדובר על מקור יציאת האש למקום אחר. במקרה שלפני האש לא יצאה מהמקרקעין שבעלות הנתבעת למקום אחר, אלא יצאה ממטלטלי החוגגים שאינם בבעלותה ולכן [סעיף 39](#) אינו חל.

ב"כ התובע טען שהנתבעת הפרה חובה חקוקה לפי [סעיף 9 לתקנות הבטיחות במקומות ציבוריים \(אסיפות\)](#) תשמ"ט - 1989. זה הסעיף שאותו טען בכתב התביעה, במקום שבו היה עליו לציין את הסעיף שהופר לפי התקנות. סעיף זה עוסק בהבטחת סידורים לעזרה ראשונה ולמניעת שריפות, תוך תיאום עם תחנת מגן דוד אדום ורשות הכבאות ולפי הוראותיהן. לפי עדות מנהל הנתבעת, שלא נסתרה, היו במקום סידורי כיבוי אש לפי הוראות רשות הכבאות אלא שלא השתמשו בהם מכיוון שהאש כובתה תוך שניות ספורות ללא צורך בהם. על כן, הנתבעת לא הפרה חובה חקוקה זו. בסיכומיו טען ב"כ התובע לתחולת סעיף אחר, שלא נטען בכתב התביעה, והוא [סעיף 3 בתקנות](#) שלשונו:

לא יכניס אדם למקום שבו מתקיימת אסיפה בעל-חיים העלול להזיק או לגרום בהלה, חמרים העלולים להתפוצץ או להתלקח או כל דבר אחר העלול להוות מכשול או הפרעה לבטיחות.

על פי תקנה זו, אכן אסור להכניס למקום שבו מתקיימת אסיפה חמרים העלולים להתלקח, והעששית האמורה היתה יכולה להתלקח, כפי שקרה ולכן זו לכאורה הפרה של התקנה. ואולם, על התובע הנטל להוכיח את תחולת התקנה, ולפי תקנה 2:

תקנות אלה אינן חלות אלא על -
(1) אסיפות שמספר המשתתפים בהן בפועל או מספר המשתתפים המשוער הוא מאתיים או יותר; (2) אסיפות במקום אסיפות קבוע, אם מספר המשתתפים בפועל או מספר המשתתפים המשוער בכלל המקומות הנועדים באותו בנין להתקהלות בני אדם הוא מאתיים או יותר.

התובע לא טען ולא העיד שהיו במקום, או היו מיועדים להיות במקום, 200 איש. מנהל הנתבעת נשאל על כך בחקירתו הנגדית וענה שהוא לא זוכר, אך אולי היו שם 200 או 250 איש. מכאן, שאין כל ראיה בפני למספר הנוכחים, ולא הוכחה תחולת התקנות. על כן, אני דוחה את העילה בגין הפרת חובה חקוקה.

אלא, שגם ללא עילה של הפרת חובה חקוקה והפיכת נטל הראיה, די בדברי מנהל הנתבעת כי היה ער לסיכון שבעששית בחתונה כדי להטיל על הנתבעת אחריות לכך שלמרות שידעה על הסיכון, לא מנעה אותו, כאשר ניתן היה למנוע אותו באמצעים פשוטים, כגון אישור על הדלקת העששיות. נכון שלצורך כך היה צריך לריב עם הלקוח, אך ברור שאים הלקוח יכול לעשות ככל העולה על רוחו ברכושה

של הנתבעת. צריך להציב גבולות ולעמוד עליהן, ולכן אני קובע את אחריות הנתבעת לנזקיו של התובע. ואולם, מכיוון שכאמור הנתבעת היתה רק אחת הגורמים לנזקיו של התובע, והגורם הראשי היו החוגגים עצמם, אני קובע את אחריות הנתבעת ל- 50% מנזקי התובע.

התובע טען להפסד השתכרות של 9,000 ₪. אין חולק שהתובע נאלץ לשהות בביתו 23 ימים. הוא טען שפתח עסק עצמאי חצי שנה לפני כן, ונגרם לו הפסד גדול, אך טען שאינו יכול המציא אישור מרואה חשבון על הכנסותיו לפני ואחרי התאונה כי רו"ח כוכבי נפטר והוא לא מוצא את המסמכים הרלבנטיים, גם בגלל שעבר חנות. איני מקבל טענה זו. אילו היה מביא אישור של רואה חשבון, לא היה די בכך להוכחת נזקיו. היה עליו להביא את המסמכים עצמם, ואיני מקבל את טענתו של מי שהגיש תביעה ביום 15.2.01 בגין נזק ביוני 2000 שהוא לא מוצא את המסמכים. מדובר בעסק שהיה צריך לדווח לשלטונות המס ואפילו אם רו"ח נפטר המסמכים שבמשרדו לא נפטרו. נזק זה לא הוכח ואני דוחה את התביעה בראש נזק זה.

בנוסף לכך, טען התובע שנגרמו לו הוצאות של 2,000 ₪. לא הוגשה כל ראיה על נזק זה, שהוא נזק מיוחד שיש להוכיחו בראיות. חזקה על התובע שקיבל טיפול בקופת חולים במסגרת [חוק ביטוח בריאות ממלכתי](#), עבור כל המשחות שנאלץ לשלם. אין די בדבריו של התובע כראיה לצורך הוצאות אלה. על כן, בהעדר הוכחה, אני דוחה את התביעה בגין ראש נזק זה.

בגין כאב וסבל תובע התובע 20,000 ₪ בעוד הנתבעת טוענת ל- 15,000 ₪ בלבד. בין שני אלה אני מעדיף את תביעת התובע לאור הכאבים שבודאי היו לו עקב הכוויה, והצורך להמנע מפעילות 23 ימים.

על כן, אני מקבל את התביעה ומחייב את הנתבעות לשלם לתובע 20,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדשה וריבית כחוק מיום 13.7.00 ועד לתשלום המלא בפועל, וכן אגרות התביעה ועוד שכ"ט עו"ד בסך 3,000 ₪ בתוספת מע"מ.

כפי שקבעתי במהלך הדיון, לאור אי התייצבות צד ג' בעצמו או על ידי בא כוחו, שלא הגיש כל בקשת דחייה, זכאיות הנתבעות לפסק דין בהודעה לצד ג'. לפיכך, אני מקבל את ההודעה לצד ג' ומחייב את צד ג' לשלם לנתבעות כל סכום שישלמו לתובע בתוספת אגרות ההודעה לצד ג' ושכ"ט עו"ד בסך 1,500 ₪ בתוספת מע"מ.

המזכירות תמציא העתק לב"כ הצדדים

ניתן היום כ"ו בסיון, תשס"ד (15 ביוני 2004) בהעדר הצדדים.

מנחם רניאל, שופט

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה